

Sygn. akt IV Ka 650/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Sławomir Gosławski (spr.)

Sędziowie SO Tomasz Ignaczak

del. SR Anna Hanus - Klara

Protokolant Dagmara Szczepanik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Sławomira Kierskiego

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2013 roku

sprawy **D. B.**

oskarżonego z art.177§1 kk

z powodu apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim

z dnia 17 lipca 2013 roku sygn. akt II K 1070/12

na podstawie art.437§1 kpk, art.438 pkt 2 i 3 kpk, art.624§1 kpk, art.627 kpk, art.17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami)

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż zwalnia oskarżonego od opłaty za pierwszą instancję i wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w tym postępowaniu od kwoty przewyższającej 2000 (dwa tysiące) złotych;

w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. Z. - Kancelaria Adwokacka w T. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

zwalnia oskarżonego od opłaty za drugą instancję i wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV Ka 650/13

UZASADNIENIE

D. B. został oskarżony o to, że:

w dniu 6 lipca 2012 roku około godz. 22.00 w T.na ulicy J., województwa (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki B.o numerze rejestracyjnym

(...)jadąc ulicą J. w kierunku ulicy (...)na oznakowanym przejściu dla pieszych nie ustąpił pierwszeństwa prawidłowo przekraczającemu jezdnię pieszemu P. L.i doprowadził do jego potrącenia, w następstwie czego P. L.doznał obrażeń ciała w postaci złamania podudzia prawego, które to obrażenia powodują naruszenia czynności narządów ciała na okres przekraczający siedem dni,

tj. o przestępstwo z art. 177 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Maz. wyrokiem z dnia 17 lipca 2013 roku w sprawie II K 1070/12:

1.oskarżonego D. B.uznał za winnego w ramach zarzucanego mu czynu opisanego w akcie oskarżenia tego, że w dniu 5 lipca 2012 roku około godz. 22.00 w T.na ulicy J., województwa (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki B.o numerze rejestracyjnym (...), a w tym jadąc ulicą J. w kierunku ulicy (...)nie zachował szczególnej ostrożności podczas zbliżania się do oznakowanego przejścia dla pieszych i nie ustąpił pierwszeństwa pieszemu P. L.prawidłowo przekraczającemu jezdnię na oznakowanym przejściu dla pieszych, czym doprowadził do jego potrącenia, w następstwie czego P. L.doznał obrażeń ciała w postaci złamania podudzia prawego, które to obrażenie spowodowało naruszenie czynności narządów ciała na okres przekraczający siedem dni, tj. czynu z art. 177 § 1 kk i za to na podstawie art. 177 § 1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 2 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił i ustalił okres próby na 3 lata;

3.na podstawie art. 73 § 1 kk oddał oskarżonego w wyznaczonym okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

4. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. Z. kwotę 723, 24 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu sądowym;

5.zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty kwotę 120 złotych i tytułem wydatków poniesionych w sprawie kwotę 3406, 19 złotych.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli zaskarżyli oskarżony i jego obrońca.

D. B. zaskarżył wyrok w części dotyczącej zasądzonych od oskarżonego kosztów sądowych.

Wyrokowi zarzucił:

- obrazę prawa materialnego, w tym art. 624 § 1 kpk, polegającego na braku wnikliwej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a tym samym braku obiektywizmu w zasądzeniu kosztów sądowych, które musi ponieść oskarżony.

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zwolnienie oskarżonego od ponoszenia opłat i wydatków w niniejszej sprawie.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całości.

Wyrokowi zarzucił:

- na zasadzie art. 438 pkt 2 kpk, naruszenie art. 5 kpk, wyrażające się w przyjęciu tezy, że zgromadzone w niniejszej sprawie materiały pozwalają na uznanie, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że wina oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu jest dalece wątpliwa, a wątpliwości tych, w świetle opinii biegłego, usunąć się nie da;

- dodatkowo z ostrożności procesowej, przy przyjęciu winy oskarżonego na zasadzie art. 438 pkt 4 kpk rażąca niewspółmierność kary poprzez nieskorzystanie z instytucji warunkowego umorzenia postępowania.

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, przy uznaniu zaś winy oskarżonego – o warunkowe umorzenie postępowania karnego.

Sąd okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy nie jest zasadna.

Analizując całokształt zebranych w sprawie dowodów należy uznać, że sąd rejonowy zebrał je w sposób wystarczający do merytorycznego rozstrzygnięcia i należycie ocenił, co pozwoliło mu na wyprowadzenie prawidłowych ustaleń faktycznych. Sąd ten ustosunkował się do wszystkich istotnych dowodów w sprawie, mając w polu widzenia określone między nimi rozbieżności i stanowisku swemu dał wyraz w zasługującym na aprobatę uzasadnieniu. Dlatego też dzieląc w całości ocenę dowodów zaprezentowaną przez sąd merytoryczny, sąd okręgowy nie widzi zasadniczych powodów, aby powtarzać okoliczności wyprowadzone w motywach zaskarżonego wyroku, co wiązałoby się z cytowaniem ich obszernych fragmentów. Poczynione przez sąd ustalenia faktyczne znajdują bowiem odpowiednie oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, który został poddany wnikliwej i wszechstronnej analizie oraz ocenie, respektującej wymogi art. 4 kpk, art. 7 kpk, art.

410 kpk. Konfrontując ustalenia faktyczne z przeprowadzonymi na rozprawie głównej dowodami trzeba stwierdzić, iż dokonana przez sąd rejonowy rekonstrukcja zdarzeń i okoliczności popełnienia przypisanego oskarżonemu przestępstwa nie wykazuje błędów i jest zgodna z przeprowadzonymi dowodami, którym sąd ten dał wiarę i się na nich oparł.

Ma rację sąd merytoryczny, że kardynalnym dowodem inicjującym przedmiotową sprawę są w szczególności zeznania obiektywnego świadka K. S., którym brak powodów, aby zarzucić niekonsekwencje lub nieobiektywizm, czego nie mogą przekreślić drobne nieścisłości, będące w polu widzenia sądu I instancji. W/w widział z bliska przebieg wypadku, miał dobre warunki do obserwacji (nic mu nie przeszkadzało), zwrócił uwagę na ruch pieszego przechodzącego przez jezdnię i nadjeżdżającego z przeciwka pojazdu kierowanego przez oskarżonego, w sposób konsekwentny i stanowczy wskazywał okoliczności potrącenia na pasach pokrzywdzonego. Zresztą od razu zatrzymał swoje auto i udzielił pomocy ofierze wypadku. Nie miał on jakichkolwiek racjonalnych powodów, ażeby bezpodstawnie obciążać właśnie oskarżonego. Pozytywnie relacje K. S. weryfikują inne środki dowodowe: zeznania pokrzywdzonego, A. L., P. K. (odnośnie usytuowania pojazdu oskarżonego po wypadku i wypowiedzi oskarżonego o przyczynach jego zaistnienia), protokół oględzin miejsca wypadku i samochodu marki B., opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego.

Te wszystkie dowody zostały wskazane i przekonująco ocenione przez sąd I instancji. Treść apelacji przechodzi do porządku zarówno nad tymi dowodami, jak i ich oceną. Jest oczywiste, iż wybiórcze i jednostronne podejście do środków dowodowych sprowadzające się do bazowania tylko na wyjaśnieniach oskarżonego i E. B., nie może być – wobec treści art. 7 i 410 kpk – zaakceptowane.

Nie budzi zatem zastrzeżeń, iż sąd I instancji w zasadniczych kwestiach związanych z odpowiedzialnością prawnokarną odmówił wiary oskarżonemu (i E. B.), do czego był w pełni uprawniony, a co dotyczyło w szczególności jego twierdzeń, iż pieszy po przejściu jezdni odbił się od łańcucha ją odgradzającego i wpadł na kant jego samochodu. Sąd merytoryczny okoliczności te zdyskwalifikował w motywach zaskarżonego wyroku; jego argumentów pominąć się nie da. Ponieważ z jego wywodami apelacja nie podejmuje rzeczowej polemiki, a są racjonalne i zakotwiczone w zasadach doświadczenia życiowego, więc w pełni zasługują na aprobatę. Apelacja kwestionuje stanowisko sądu z pozycji wyjaśnień oskarżonego oraz własnych subiektywnych ocen wymowy przeprowadzonych na rozprawie dowodów, przy wybiórczym i subiektywnym ujęciu ich zakresu, charakteru i treści - nie może osiągnąć zamierzonych przez skarżącego efektów.

Podniesione wyżej okoliczności, a także inne wskazane w motywach zaskarżonego wyroku dały jednak sądowi merytorycznemu nie budząca wątpliwości podstawę do poczynienia ustaleń faktycznych odnośnie sprawstwa oskarżonego.

Ocena prawna przypisanego oskarżonemu czynu jest prawidłowa, a wymierzona kara nie zawiera cech rażącej niewspółmierności.

W tych realiach sąd odwoławczy uznał ostatecznie, iż nie zasługuje na akceptację wniosek obrońcy o warunkowe umorzenie wobec oskarżonego postępowania. Warunkowe umorzenie postępowania może być stosowane do drobnych przestępstw, gdzie wina i społeczna szkodliwość czynów nie są znaczne. W niniejszej sprawie stopień społecznej szkodliwości jest jednak znaczny. Decydują o tym sposób i okoliczności popełnienia przedmiotowego czynu (potrącenie pieszego na pasach, gdy pokonał już zdecydowaną większość jezdni i był bliski zejścia na chodnik z drugiej strony), rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia (pieszego zauważył inny kierowca, co wskazuje, iż oskarżony nienależycie obserwował przedpole jazdy i to w centrum miasta), obrażenia ciała pokrzywdzonego powodujące długotrwałe leczenie.

Uznając zatem, iż apelacja obrońcy nie dostarczyła argumentów, które mogłyby podważyć ustalenia sądu I instancji, brak było podstaw do jej uwzględnienia.

Apelacja oskarżonego zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Oskarżony jest uczniem I klasy stacjonarnej szkoły policealnej o profilu informatycznym, której cykl nauki kończy się w 2015 roku. Pozostaje na utrzymaniu rodziców. Ma jednak swoje źródła dochodu z prac dorywczych w kwocie około 300 złotych miesięcznie. Jest osobą młodą, zdrową, zdolną do pracy, z możliwościami zwiększonej aktywności w tym zakresie – zwłaszcza w okresach wakacyjnych. Prawo do ściągnięcia zasądzonych kosztów procesu przedawnia się z upływem 3 lat od dnia, kiedy należało je uiścić (art. 641 kpk). Nie można wykluczyć, iż sytuacja materialna sprawcy ulegnie w tym okresie poprawie. Może on wnosić o rozłożenie należności sądowych na raty. Inkryminowany mu czyn doprowadził do powstania wydatków w niniejszym postępowaniu, które zresztą oskarżony generował, chociażby zgłaszając wniosek dowodowy o opinię biegłego z zakresu ruchu drogowego, gdy rozstrzygnięcie tej sprawy nie wymagało opinii specjalistycznej. Sąd I instancji obciążył go w całości kosztami sądowymi powołując się nieprawidłowo i bez jakiegokolwiek refleksji na „względy słuszności” (wcześniej wyznaczając mu obrońcę z urzędu albowiem nie był w stanie ponieść kosztów obrony bez uszczerbku niezbędnego dla utrzymania siebie, k 94). Regułą jest, iż oskarżony ponosi koszty sądowe, o czym sądowych stanowi art. 627 kpk, na który zresztą sąd I instancji się powołał; względy słuszności nie są nim objęte i stanowią jedną z okoliczności warunkujących zwolnienie oskarżonego w całości lub części od tych kosztów (zobacz art. 624 § 1 kpk). Oskarżony w wyroku sądu I instancji nie doznał - innych niż koszty sądowe - konsekwencji finansowych związanych ze sprawstwem za wypadek drogowy.

W ocenie sądu odwoławczego w powyższych warunkach obciążenie go w tym postępowaniu kwotą wydatków w wysokości 2000 złotych jest uzasadnione względami wychowawczymi, a jednocześnie uwzględniając jego sytuację osobistą, możliwości zarobkowe – stwarza realne możliwości ich zapłaty (chociażby sukcesywnej) przez oskarżonego (kwota przewyższająca 4000 złotych, obejmująca również wydatki postępowania odwoławczego przekraczałyby jego zdolność ich uregulowania). Dlatego sąd okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zwolnił oskarżonego od opłaty za pierwszą instancję i wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w tym postępowaniu od kwoty przewyższającej 2000 złotych; mając na uwadze zakres obciążeń wynikających z już zaskarżonego wyroku – zwolnił go od kosztów sądowych poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym.

Z tych względów sąd okręgowy orzekł, jak w sentencji.